

на два етапи — до аварії і після. Отож Антон у родині Митечкіних — «доаварійний», вчиться у шостому класі. Хлопчик чудово розуміє, що батьки — у постійному графіку, а тому допомагає їм, як може. Робота на ЧАЕС вимагає зібраності, вимогливості, чіткої

мати тривожись за дитину. Це найголовніший аргумент.

А до плюсів вона відносить зайнятість улюбленою справою, можливість матеріально підтримати сім'ю, а відтак — більше уваги приділити собі особисто: сходити в

вимагає мобільності, взаємоінтеракції, завжди треба бути, як кажуть, у формі.

На ЧАЕС працює 1343 жінки. Вони зайняті у різних сферах, на ключових постах, серед них чимало чудових професіоналів. Немає жінок хіба що у реакторному цеху та на блочних щитах, де завжди була прерогатива за чоловіками. Працівниці радо вітають переміни, що сталися: нарешті їм дозволено вдягнути фірмові спідниці, взути туфлі на каблучці. До цього суворі правила приписували обов'язковим з'являтися жінці на станції лише у брюках, причому спеціалістах не кращого гатунку.

Молоді жінки, як правило, повертаються після декретної відпустки назад, у колектив. Ім тут, як і іншим трудівникам, гарантований постійний медичний контроль, профілактика, доступ до лікувальних масажів, водних процедур та багато іншого. Звичайно, декого приваблює не лише матеріальний бік справи, солідні соціальні гарантії, а й перспектива влаштувати особисте сімейне життя. Такі випадки є. І все ж, чи природно працювати жінці на Чорнобильській атомній станції? Можна міркувати по-різному.

Хочеться закінчити словами Ірини Миколаївни Митечкіної:

— Дорогі чернігівки, не лише ви, а й ми, трудівниці атомної станції, хочемо, щоб вона ніколи не була загрозою для людей. І робимо все можливе. Повірте мені на слові.

БЕЗ ЖІНОК І СТАНЦІЯ НЕ ТА

організації. Переноситься це і на побут.

— Я інколи серед тижня навіть не маю бажання взяти відгул, — говорить Ірина Миколаївна. — Не хочеться вбиватися із встановленого ритму і на короткий строк. Інша справа — вихідні дні.

Що б хотіла сказати І. М. Митечкіна жінкам, які мають намір прийти на ЧАЕС працювати?

— Треба дуже ретельно зважити всі плюси і мінуси, — говорить моя співрозмовниця. — Я завжди так роблю, коли приймаю якесь важливе рішення.

— Тоді поділіться, відносно чого ж у вас «проти», коли мали намір залишитися на станції, — допитуюся в Ірині Миколаївни.

— Не просто щодня залишати сина і їхати за 50 кілометрів, я ж думками завжди зі своїм Антоном, як і кожна

сауну, частіше робити манікюр або гарну зачіску, купити обнову і порадіти з цього.

Психологи стверджують, що жінка повинна один раз на місяць купувати собі якусь річ. Для багатьох жінок із доходом в 1 мільйон карбованців це — недоступна розкіш. Такі сьогоднішні реалії.

— Більше фізичних зусиль віддаю на дорогу — добираюся на роботу електричкою і повертаюся додому в Славутич теж залізницею. Проте виграю як у моральному, так і в матеріальному відношенні. Не хочу сказати, що мені доступно придбати щось особливо розкішне, проте все необхідне — звичайно ж. Мені зараз — 35 років. Але я часто замислююсь: коли піти на пенсію? У нас жінки мають право на неї в 45 років. Не хочеться віддаляти і мені цей рубіж, тому вже зараз готую себе психологічно. Вік є вік, з ним треба рахуватися. Тим більше, моя робота постійно

Знайомтеся: Ірина Миколаївна Митечкіна, начальниця відділу охорони праці і техніки безпеки ЧАЕС. Цікава співрозмовниця. Про свій колектив знає майже все, про колег говорить із теплотою та щирістю.

— На станції — з 1983 року. Приїхала сюди із чоловіком — обом молоді спеціалісти після закінчення Бауманки. Разом із колегами пережила чорнобильську трагедію. Звичайно, у сім'ї тоді стояла проблема: повертатися Ірині на станцію чи залишитися вдома. Вона вибрала перше.

— Я просто не бачила себе в іншій сфері, — каже молода жінка.

Ось так і залишилася. Чоловік — начальниця зміни на третьому енергоблоці, мають сина Антона. Багато подій у житті атомників ділиться

На знімку: І. М. Митечкіна.